

Notat

2. november 2010
J.nr. 2010-610-0121

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Skatteudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-371/10 – National Grid Indus B.V. mod Inspecteur van de Belastingdienst Rijnmond/kantoor Rotterdam

1. Indledning

Gerechthof te Amsterdam (Nederlandene) har forelagt EU-Domstolen (herefter Domstolen) tre præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt nationale bestemmelser om exitbeskatning af selskaber, der flytter deres faktiske hovedsæde eller deres aktiviteter til udlandet, kan udgøre en hindring for etableringsfriheden som hjemlet i EUF-traktatens artikel 49.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Sagen angår beskatningen af det nederlandske selskab National Grid Indus B.V. i forbindelse med flytningen af selskabets hovedsæde fra Nederlandene til Det Forenede Kongerige.

Ifølge de nederlandske regler bliver et selskab, der flytter sit hovedsæde eller sine aktiver til udlandet, beskattet af urealiserede kapitalgevinster, der konstateres ved fraflytningen, uden at der gives henstand med skattebetalingen, og uden at der gives mulighed for at tage hensyn til senere værditab.

De nederlandske skattemyndigheder har i overensstemmelse med disse exitskatte-regler beskattet National Grid Indus B.V. af en urealiseret kapitalgevinst på et tilgodehavende, som selskabet ved fraflytningen havde på et koncernforbundet selskab.

Den forelæggende ret finder det ikke klart, om de nederlandske regler om exitbeskatning af selskaber er i strid med forbuddet mod hindringer for etableringsfriheden i EUF-traktatens artikel 49.

Den forelæggende ret er herunder i tvivl om, hvorvidt Domstolens dom af 11. marts 2004 i sag C-9/02, *Hughes de Lasteyrie du Saillant*, kan tillægges betydning ved

denne vurdering, herunder ved vurderingen af, om reglerne går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage det bagved liggende hensyn.

3. Den danske interesse i sagen

Regeringen afgiver et indlæg i sagen, fordi de danske regler om beskatning af selskaber ved overførsel af erhvervsmæssigt anvendte aktiver til udlandet er beslægtede med de nederlandske regler.

Sagen har dermed stor principiel betydning for Danmark, fordi sagens afgørelse kan få betydning for, om de danske regler vedrørende exitbeskatning af selskaber kan opretholdes.

Sagens betydning understøttes af, at Europa-Kommissionen (herefter Kommissionen) i sin åbningsskrivelse til Danmark af 23. september 2008 og i sin begrundede udtalelse af 18. marts 2010 finder, at Danmark muligvis har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EUF-traktatens artikel 49 og artikel 31 i EØS-aftalen som følge af de nævnte danske bestemmelser.

Regeringen ønsker at afgive indlæg i sagen for at få fastslået, at de grundlæggende principper bag bestemmelserne om exitbeskatning af selskaber ikke er i strid med EU-retten.

Regeringen har samtidig interveneret i Domstolens sag C-38/10 (Kommissionen mod Portugal), der vedrører de portugisiske regler om exitbeskatning, ligeledes med henblik på at afgive indlæg.

4. Regeringens synspunkter i sagen

Det er regeringens klare opfattelse, at EUF-traktatens artikel 49 om afskaffelse af restriktioner for den fri etableringsret ikke er til hinder for exitskatteregler som de i sagen omhandlede.

Regeringen støtter denne opfattelse på de samme argumenter, som regeringen har fremført i sin besvarelse af ovennævnte åbningsskrivelse og begrundede udtalelse.

I indlægget til EU-domstolen anerkender regeringen indledningsvist, at regler om exitbeskatning af selskaber som udgangspunkt kan udgøre en restriktion for retten til fri etablering.

Dernæst redegør regeringen for, at reglerne alligevel er fuldt forenelige med EU-retten, da reglerne er begrundede i et tvingende alment hensyn, da de er egnede til at sikre virkeliggørelsen af dette hensyn, og da de ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage hensynet.

Regeringen beskriver i indlægget, at formålet med en medlemsstats regler om exitbeskatning af selskaber er at sikre opretholdelsen af medlemsstatens beskatningskompetence og at forhindre en vilkårlig omfordeling af selskabsskattebasen til andre lande.

Hvis reglerne om beskatning af selskaber og faste driftssteder ikke suppleres af bestemmelser om exitbeskatning, når et selskab flytter sit hjemsted eller overfører sine aktiver og passiver til udlandet, vil det give adgang til en vilkårlig omfordeling af skattebasen til andre medlemsstater.

EU-domstolen har i en række afgørelser anerkendt, at netop hensynet til at sikre opretholdelsen af fordelingen af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne er et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en restriktion i de grundlæggende frihedsrettigheder. Dette er blandt andet fastslået i *Marks & Spencer*-dommen, *N*-dommen, *Oy AA*-dommen, *Lidl Belgium*-dommen, *SGL*-dommen og *X Holding BV*-dommen.

Den forelæggende ret har – under henvisning til Kommissionens meddelelse af 19. december 2006 om *Exitbeskatning og behovet for samordning af medlemsstaternes skattepolitik*, jf. KOM(2006)825 - udtryk tvivl om rækkevidden af Domstolens dom i *de Lasteyrie*-sagen. I afgørelsen fastslog domstolen, at de franske regler om exitbeskatning af fysiske personer af urealiserede fortjenester på værdipapirer var i strid med EF-traktatens (nu EUF-traktatens) bestemmelser om fri etableringsret.

Kommissionen finder i den nævnte meddelelse, at den fortolkning af etableringsfriheden, som Domstolen har givet i *de Lasteyrie*-sagen med hensyn til exitskatteregler for fysiske personer, også har direkte konsekvenser for medlemsstaternes regler om exitbeskatning af selskaber.

Regeringen finder ikke, at denne afgørelse kan udstrækkes til at omfatte erhvervsforhold og overførsel af aktiver, der indgår i en erhvervmæssig virksomhed. Det er således et væsentligt kendetegn for sådanne aktiver, at de er bestemt til at generere indtægter og typisk ikke vil være bestemt til salg med fortjeneste. Værdien af erhvervmæssigt anvendte aktiver vil nemlig typisk falde i takt med, at aktiverne anvendes til at generere erhvervmæssige indtægter. Herved adskiller aktiverne sig grundlæggende fra for eksempel værdipapirer som omhandlet i *de Lasteyrie*-dommen.

Ved en overførsel af erhvervmæssigt anvendte aktiver til et fast driftssted i en anden medlemsstat, sker der først og fremmest en flytning af de erhvervmæssige indtægter, der flyder af aktiverne. Hvis et aktiv er opbygget i en medlemsstat med fradragret for de udgifter, der er afholdt i forbindelse hermed, vil skattebasen vilkårligt

blive omfordelt til andre medlemsstater, hvis det pågældende aktiv kan overføres uden realisationsbeskatning, da medlemsstaten samtidig mister retten til at beskatte de indtægter, der flyder af aktivet.

Regeringen redegør dernæst for, at det ikke – som Kommissionen anfører i den nævnte meddelelse – er muligt at anvende de samme kriterier for den skattemæssige behandling ved grænseoverskridende flytninger af et selskabs hjemsted eller aktiver som ved tilsvarende flytninger inden for en medlemsstats område. Exitskattereglerne går dermed efter regeringens opfattelse ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage det bagved liggende hensyn.

Af de ovennævnte grunde er det regeringens opfattelse, at EU-domstolen bør finde, at de nederlandske exitskatteregler ikke er i strid med EUF-traktatens artikel 49.